

РЕШЕНИЕ

№ 1919

гр. София, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разгледа докладваното от ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА Гражданско дело № 20221110146454 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на Р. К. А. срещу .....

Ищцата твърди, че по силата на трудов договор № 14/10.10.2011 г., към който е сключено допълнително споразумение № 19/26.01.2021 г., заема при ответника длъжността „помощник-възпитател“. Твърди, че на 16.09.2021 г. е претърпяла трудова злополука, както следва: на посочената дата на територията на детската градина през работно време и по повод на извършваната работа, при придвижване в двора на детската градина се е спънала, паднала е на земята, при което е получила травма на дясната ръка, като злополуката е призната за трудова с разпореждане № 30891/23.09.2021 г., издадено на основание чл.60, ал.1 КСО от ТП на НОИ - София-град, влязло в сила на 01.11.2021 г. Твърди, че в резултат от падането е получила травматично увреждане: фрактура (счупване) на дисталната част на радиуса (лъчевата кост) на дясната ръка. Твърди, че в причина връзка с трудовата злополука е претърпяла неимуществени вреди – болки и страдания. Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да ѝ заплати сумата от 10 000 лв. – частичен иск от 15 000 лв. представляваща обезщетение за неимуществени вреди от трудова злополука. Претендира законна лихва от датата на инцидента – 16.09.2021 г. до изплащане на сумата. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника ....., с който оспорва иска по основание и размер. Оспорва механизма на настъпване на трудовата злополука. Пзовава се на съпричиняване от страна на ищцата, като твърди, че тя е била запозната с правилата за работа и е получила инструкции за безопасност на труда, както и последващи периодични инструктажи. Оспорва настъпването на неимуществени вреди в причинна връзка с твърдяното събитие. Оспорва иска по размер, като счита същия завишен. Моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

С молба от 01.12.2022 г. уточнява възражението си за съпричиняване, като твърди, че ищцата е проявила груба небрежност, изразяваща се в липса на елементарно старание и внимание при използване на стъпала, снабдени с парапет за безопасност, довела до настъпване на инцидента.

В първото по делото открито съдебно заседание поддържа и че ищцата не е изпълнила задължението си за носене на работно облекло.

С протоколно определение от 01.02.2023 г., на основание чл.214, ал.1 ГПК, е допуснато увеличение в размера на иска до сумата от 15 000 лв.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира следното от фактическа страна:

Безспорно е между страните, че по силата на трудов договор № 14/10.10.2011 г., към който е сключено допълнително споразумение № 19/26.01.2021 г., ищцата заема при ответника длъжността „помощник-възпитател“.

С разпореждане № 30891 от 23.09.2021 г., издадено на основание чл. 60, ал. 1 КСО от ТП на НОИ-гр. София, се приема за трудова злополуката, настъпила с ищцата Р. К. А. на 16.09.2021 г., декларирана от осигурителя .....

Не е спорно между страните, че разпореждането е влязло в сила, което се потвърждава от представеното писмо от 06.06.2022 г. на ТП на НОИ-гр. София, в което се съдържат данни, че разпореждането е влязло в сила на 01.11.2021 г.

Установява се от представените медицински документи и заключението на СМЕ, изготвено въз основа на представените медицински документи и личен преглед на ищцата, че в резултат на злополуката последната е претърпяла следните увреждания: **счупване на долния край на дясната лъчева кост**. Според заключението на СМЕ се касае за екстензионен тип на травмата със счупване на дисталната метаепифиза на дясната лъчева кост с разместване на дисталния фрагмент дорзално, проксимално и в супинация, което е довело до деформация на областта, силна болка в момента на травмата и невъзможност за движение на китката, като от медико-биологична гледна точка е било налице трайно нарушаване функцията на десния горен крайник за период по-голям от 30 дни. Счупването е получено по екстензионен механизъм с падане върху ръката в дорзална флексия на китката/подпиране върху дланта при падане на тялото. В деня на злополуката – 16.09.2021 г. ищцата е приета в 13:22 часа по спешност в УМБАЛ „Царица Йоанна-ИСУЛ“ ЕАД, Клиника по ортопедия и травматология с диагноза – счупване на долния край на лъчевата кост, където е извършени закрито наместване на счупването без вътрешна фиксация, поставена е гипсова имобилизация. Пострадалата е изписана в същия ден в 14:14 часа с препоръка за функционален покой на ръката, локално охлаждане, поставяне на крайника в повдигнато положение, прием на обезболяващи и следене на циркулацията и неврологичния статус. На 25.11.2021 г. пострадалата е приета в „Специализирана болница за рехабилитация – Банкя“ АД с диагноза – последици от счупване на ниво китка и длан, с оточна дясна китка и ограничени и болезнени движения, откъдето е изписана на 02.12.2021 г. На 05.01.2022 г. пострадалата е приета в „СБР-Сапарева Баня“ АД, откъдето е изписана на 12.01.2022 г.

Вещото лице е посочило, че в момента на травмата болката е била много силна поради счупването на костта, разместването на фрагментите, разкъсването на периоста, нарастването на фрактурния хематом и травматичния оток, след наместването за период от 5-7 дни болките са били силни с нарастване на хематома и отока и разпространението му към съседните анатомични области – длан, пръсти и горна част

на предмишницата. При наличие на болка е показан прием на аналгетици и нестероидни противовъзпалителни средства. През периода на рехабилитация болките са били обусловени от преодоляване на ограниченията в движенията на съседните стави, възстановяване на мускулният тонус и сила и нормализиране на захвата на ръката. След наместването на счупването е поставена гипсова шина с цел да задържи анатомичната позиция на костта до нейното зарастване. Периодът на гипсовата имобилизация е бил 30 дни. През периода на лечение е имала ограничение в активните движения при носенето на гипсовата шина, като през първите 8-10 дни ишцата е била с поставена превръзка тип „Митела“, което е ограничило функцията на лакътната и раменната стави. След сваляне на имобилизиращата лонгета движенията в китката са били с ограничен обем, което е наложило провеждането на балнео и рехабилитационно лечение. През различните етапи на възстановяването е имала ограничение във функцията по различни причини. Временната нетрудоспособност е продължила 121 дни при обичаен възстановителен период за този вид травма между 90-120 дни при липса на усложнения.

След травмата и наместването пациентите се инструктират за постоянни активни движения на пръстите и незасегнатите стави. Вещото лице е посочило, че лявата ръка е компенсирала нарушената функция на дясната, както и че целта на лечението е анатомично наместване на фрактурата, задържането и в тази позиция за периода на костното зарастване и функционално възстановяване най-близко до нормата и за най-кратки срокове, и че от тази гледна точка проведеното лечение е било своевременно и правилно. При извършения личен преглед е констатирано зарастване на фрактурата в добра анатомична позиция и на активните движения – в добър обем, както и дефицит от 8-10 градуса в палмарната флексия. Експертизата приема, че целта на лечението е постигната. Костното зарастване е настъпило за средностатистическите срокове от 30-40 дни. Възстановителният период е продължил 121 дни и е довел до добър функционален резултат. Към настоящия момент не е необходимо ръката да се поставя в щадящ режим откъм физическо натоварване режим. Прогнозата е за възможна поява на болка в засегнатата става при промяна на метеорологичните условия и при физическо натоварване, като вещото лице е посочило, че счупването е извънставно, засяга метафизата и не предполага развитие на дегенеративен процес в гривнената става. Констатирани са придружаващи заболявания – карцином на матката, опериран 2019 г., тиреоидит на Хашимото с медикаментозна терапия и стенозиращ хроничен теносиновиит de Quervain, като няма клинични данни тези заболявания да са повлияли на възстановителния процес.

Вещото лице е уточнило по реда на чл.200, ал.2 ГПК, че този тип фрактура зараства за период от 30 дни с достатъчно добър и устойчив калус, като след 30 дни започва етапно рехабилитация, докато се постигне добър функционален етап; че средният срок за лечение, определен в литературата, е между 90 – 120 дни за добро възстановяване на функцията, като в случая ишцата е ползвала 120 дни болничен, което се покрива със средностатистическия срок, и няма обективни данни възстановителният период да е продължил по-дълго от обичайното. Пояснило е, че в острия период болката е била жестока - веднага след травмата тя е много силна, защото се разкъсва периостът, където е основната инервация на костта, появява се хематом, получават се костни крипитации и се развива посттравматичен отток, като всеки опит за движение на пръстите е свързан с много силна болка. След наместването, което се прави с локална анестезия, болката първоначално за няколко часа намалява в резултат на анестезията, защото хематомът продължава да нараства.

Около 7-10 дни болките се силни и неприятни, а след това започва едно обратно развитие на болката и хематомът започва да спада, през който период пациентите усещат едно разхлабване на гипсовата лонгета. Това е критичният момент, в който трябва да се направят снимки и в резултат на това разхлабване да се направи повторно наместване. Болките до 10 – 12 ден са доста осезаеми. След сваляне на гипсовата лонгета има болков синдром, който има друга генеза – контрактурата на ставата, която е обездвижена 30 дни и нейните движения са крайно ограничени и при всеки опит да се раздвижи ръката се появяват болки и неприятни усещания. Това продължава през по-голямата част от рехабилитационния период в различен интензитет. В началото са доста силни и с подобряване на движенията те намалят, но пак ги има като притеснителна болка. Ищцата е правила рехабилитация в два санаториума. Вещото лице заявява, че при личния преглед се констатира, че и към момента на извършването му има лек оток, което може се дължи на много фактори – от една страна, фрактурата може да допринася, от друга страна – възрастовите особености; че при 10-15 % от пациентите се запазва такъв отток – лека разлика в оттока на ръцете, но вещото лице счита, че следва да се възстанови в пълен обем при ищцата.

По отношение на предписаната криотерапия уточнява, че се касае за метод за въздействие върху тъканите в зоната на счупването, насочен към понижаване температурата на тъканите и намаляване по този начин на лумена на кръвоносните съдове, които доставят кръв – артериалните съдове и по тази схема – намаляване на развитието на отток в зоната на фрактурата, т.е. охлаждане; че този метод е най-ефективен в първите 24-48 часа и дава не лоши резултати при големи хематоми, какъвто обаче в случая не е отчетен, поради което, дори да беше правена криотерапия, лицето не би се възстановило по-бързо, отколкото това е станало в случая; че се касае за стандартна препоръка, която обичайно се записва в медицинската документация.

По отношение на предложената от д-р Илиев операция, отказана от пострадалата, по снети анамнестични данни от последната, вещото лице е посочило, че такава е била предложена по всяка вероятност с оглед по-добър очакван резултат, но заключението на вещото лице е, че пациентката е взела правилно решение да откаже такова лечение, защото фрактурата е зараснала много добре, поради което счита, че целта на лечението така, както е било проведено, е постигната.

Въз основа на направените от вещото лице рентгенографии заявява, че при ищцата не се констатира остеопороза, съществуването на каквато би довело до усложнения, каквито в случая не са налице и зарастването не би настъпило в срока, в който това е станало.

Пред СРС е разпитан свидетелят Веселин Георгиев ....., който заявява, че е съпруг на ищцата, която работи в ответната детска градина от 2011 г. като помощник възпитател; че от съпругата си и колежките ѝ знае, че на 16.09.2021 г. са извели децата в задния двор на градината; че към 11:00 часа тя е тръгнала да влиза в градината; че за да стори това, съпругата му минава по стълбище с плочки в не добро състояние, качвайки се нагоре по стълбите, една отлепена плочка поддава под крака ѝ, тя залита и пада на дясната си ръка с цялата си тежест, като чупи китката си; че веднага нейни колежки са му се обадили за инцидента; че веднага е отишъл на място, където медицинските сестри вече са се били погрижили да шинират ръката. Заявява, че първо е закарал съпругата си в „Пирогов“, но там е имало много хора и затова са отишли в ИСУЛ, където са ги приели веднага, наместили са ръката и са я гипсирали, били са ѝ инжекция заради силната болка, предписали са болкоуспокояващи и свидетелят я е прибрал вкъщи. Заявява, че ръката е отекла много и е станала двойна, а след спадане на

отока гипсът се е разхлабил и са отишли в „София Мед“, където са го сменили, и д-р Илиев е предписал рехабилитация, физиотерапия и раздвижване, препоръчал им е и операция във връзка с недостига на движението на ръката, каквато не е била направена до момента. Заявява, че и към момента съпругата му има болки, но вече ходи на работа; че е провела два курса на рехабилитация, но все още има оплаквания и всеки понеделник след смяна на чаршафите на децата в градината ръката ѝ вечер отича и това трае близо три дни, докато спадне; че при ищцата водещата ръка е дясната; че се е налагало свидетелят да помага във всички дейности по почистване, пазаруване, готвене. Депозира показания, че съпругата му е деен и самостоятелен човек, като инцидентът е внесъл промяна в психологическото ѝ състояние, тъй като болките не ѝ се отразяват добре, тя се буди поне по два пъти на нощ.

Съдът кредитира показанията на свидетеля, доколкото последните, преценени по реда на чл.172 ГПК наред с останалите ангажирани по делото доказателства, са логични и последователни, основаващи се на непосредствените впечатления на свидетеля относно състоянието на пострадалата след инцидента и по време на възстановителния период.

Пред СРС са разпитани по искане на ответника свидетелите ..... и .....

Свидетелката ..... заявява, че ищцата е служител в ..... в гр. Баня; че знае за претърпения от нея инцидент на 16.09.2021 г. преди обяд, когато е дошла в кабинета ѝ и е казала, че е паднала лошо и че много ѝ боли; че веднага е извикала медицинските сестри да ѝ окажат първа помощ. Заявява, че в детската градина имат Правилник за вътрешния трудов ред и провеждат инструктаж на служителите за безопасни условия на труд; че помощник-възпитателите имат задължение да носят работно облекло – престилка, боне и обувки, както и че когато Р. е отишла да ѝ каже, че е пострадала, свидетелката е видяла, че носи престилка, а за другото не може да каже и не е сигурна. Заявява, че дворът на детската градина е терасовиден, има стълби, които са обезопасени - има парапет по средата на стълбите, защото съответно от двете страни има бетонни стени; че стълбите са бетонни; че на излизане от сградата има тип рампа и алея, след това има широка площадка и стълби, по които се слиза надолу към другите площадки, като всяка група има конкретна площадка; че в конкретния ден учителят, който е бил първа смяна до обяд на работа, е .....; че при извеждане на децата на двора следва и учителят, и помощник-възпитателят да бъдат заедно с тях през цялото време; че не ѝ е известно дали Р. се е обаждала на съпруга си след инцидента.

Свидетелката ..... заявява, че е главна сестра в градината и знае за претърпения от Р. инцидент на 16.09. – в началото на учебната година; че към онзи момент са били две медицински сестри в кабинета; че Р. е дошла при нея в кабинета и е казала, че е паднала и си е ударила дясната ръка, което е било и видимо в областта на китката; че са направили охлаждащ компрес; че са имали лонгети заради децата, обездвижили са ръката и са я насочили към рентген и по-нататъшна специализирана медицинска помощ, като свидетелката не знае как са се развили нещата. Заявява, че има Правилник за вътрешния трудов ред, на всички служители се провежда инструктаж за безопасни условия на труд, като свидетелката отговаря за инструктажа на новопостъпилите служители - първото, с което ги запознава, е работно облекло и обувки, те разписват декларация за проведен инструктаж, като се провеждат и периодични и извънреден инструктаж. Депозира показания, че детската градина е организирана с три корпуса и има двор, който в основната сграда е терасовиден, откакто съществува детската градина, има обособени датски площадки за всяка група, има стълби с обособени ръкохватки, има два достъпа до дворното пространство и

лабиринт, по който се движат децата; че стълбите са с бетонни плочки; че има различни стълби, но преобладаващо стълбите са с бетонни плочки; че на всички стълби има обезопасяване, но се е случвало и други служители освен Р. да падат на стълбите в двора. Заявява, че когато е дошла в кабинета ѝ, Р. със сигурност е била с престилка, а за останалото не може да каже. Заявява, че доколкото си спомня, Р. ѝ е разказала, че падането е станало, докато се е качвала - че се е спънала и е паднала на ръката си. Заявява, че стълбите са с бетонни плочи - не цяла излята бетонна плоча, и че се е случвало разлепване на плочите, затова има общ работник, който след това ги залепва.

Представена е стокова разписка за получаване на елек, обувки, панталон, престилка и боне от Р. К. А. на 11.10.2021 г. Представено е и извлечение от Инструктажна книга за проведен инструктаж на служители.

При така установеното съдът намира от правна страна следното:

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл. 200 КТ – за заплащане на обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди, свързани с настъпила на 16.09.2021 г. трудова злополука, както и лихва за забава от датата на трудовата злополука.

Съгласно нормата на чл.200, ал.1 КТ за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им.

Понятието трудова злополука е легално дефинирано в чл. 55 КСО. Съгласно първата алинея на тази норма трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило неработоспособност или смърт. В чл. 57 КСО и сл., както и в издадената на основание чл. 57, ал. 3 КСО Наредба за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудови злополуки, е регламентиран редът за деклариране и разследване на трудовите злополуки. Съгласно нормата на чл. 60 КСО длъжностното лице, определено от Ръководителя на ТП на НОИ, въз основа на документите в досието, в 14-дневен срок от декларирането издава разпореждане за приемане или неприемане на злополуката за трудова.

Липсва спор между страните, а и от ангажираните по делото доказателства се установи, че в случая е постановено влязло в сила разпореждане № 30891 от 23.09.2021 г., с което декларираната от ответника злополука, настъпила на 16.09.2021 г., е приета за трудова по смисъла на чл.55, ал.1 КСО. Наред с това към момента на настъпването ѝ страните са били обвързани от трудов договор. От съвкупната преценка на ангажираните по делото медицински документи, заключението на СМЕ и показанията на свидетеля ....., преценени по реда на чл.172 ГПК наред с останалите доказателства по делото, се установява по безспорен начин, че увреждането на ищцата е настъпило в причинна връзка със злополуката. Горното се потвърждава и от свидетелите на ответника, които в деня на инцидента са видели пострадалата и на които тя е съобщила за инцидента, макар да не са възприели последния пряко и непосредствено.

Съгласно установената съдебна практика, имуществената отговорност на работодателя по чл. 200 КТ за обезщетяване на работника за вреди от трудова злополука има обективен характер, поради което не е необходимо наличието на вина.

Ето защо, съдът счита, че са налице предпоставките на чл. 200 КТ и следва да се ангажира отговорността на работодателя за причинените на служителя неимуществени вреди от трудовата злополука.

По силата на разпоредбата на чл.52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, която с оглед на факта, че не е абстрактно понятие, се определя за всеки случай по отделно въз основа на всички относими към него обективно съществуващи обстоятелства /т.11 от ППВС № 4/23.12.1968 г./.

При определяне размера на дължимото обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди съдът взе предвид момента на настъпване на инцидента - през м.09.2021 г.; социално-икономическото развитие на страната към този период, определящо общественото възприемане на критерия за справедливост на този етап от развитието ѝ; възрастта на пострадалата към същия момент – 60 год.; вида и тежестта на полученото увреждане – счупване на долния край на дясната ръка; вида на проведеното лечение; продължителността на болничния престой – на пострадалата е оказана спешна медицинска помощ в деня на настъпване на злополуката, след което е провеждано лечение в периода 25.11.2011 г. – 02.12.2021 г. в „Специализирана болница за рехабилитация – Банкя“ АД и в периода 05.01.2022 г. – 12.01.2022 г. в „Специализирана болница за рехабилитация – Сапарева баня“ АД; вида и интензитета на търпените болки и страдания – интензивни в момента на настъпване на злополуката, непосредствено след нея и за период около 7-10 дни след това, а през възстановителния период – с по-нисък интензитет, но налични и съответно – намаляващи с подобряване движението на ръката; продължителността на възстановителния период – 120 дни, който не излиза извън обичайния такъв от 90-120 дни според заключението на СМЕ; обстоятелството, че към момента счупването е зараснало в добра анатомична позиция, активните движения са възстановени в добър обем, но е наличен дефицит от 8-10 градуса в палмарна флексия (при обръщане на пръстите навътре); констатирания от вещото лице при прегледа лек оток, какъвто се наблюдава при 10-15% от пациентите и според вещото лице следва да се възстанови; обстоятелството, че ръката се подува при натоварване, в какъвто смисъл са показанията на съпруга на ищцата, свидетеля ..... – че всеки понеделник след смяна на чаршафите на децата в детската градина вечерно време ръката се надува; обстоятелството, че според показанията на този свидетел за ищцата дясната ръка, която е пострадала при злополуката, е водещата, както и свързаните с горното ограничения на движенията, възможността за самостоятелно обслужване и произтичащите от горното неудобства в ежедневието; необходимостта от чужда помощ след инцидента, като в тази връзка съдът отчита заключението на СМЕ, че лявата ръка е компенсирала функцията на дясната, но същевременно – кредитираните свидетелски показания на свидетеля ....., че дясната ръка е водеща при пострадалата и произтичащите от това за нея неудобства; обстоятелството, че ищцата е отказала предложеното ѝ оперативно лечение след сваляне на гипса, но според заключението на СМЕ това не е довело по никакъв начин до забавяне на възстановяването ѝ, което е настъпило в рамките на обичайния период за това, нито е повлияло на резултатите от лечението; заключението на СМЕ, че към настоящия момент не е необходимо ръката да се поставя в щадящ режим откъм физическо натоварване режим, но същевременно – че прогнозата е за възможна поява на болка в засегнатата става при физическо натоварване и при промяна на метеорологичните условия, като вещото лице е посочило, че счупването е извънставно, засяга метафизата и не предполага развитие на дегенеративен процес в гъривената става; негативното отражение на инцидента върху пострадалата, свързано с причинените ѝ неудобства, в

т.ч. смущения в съня, в какъвто смисъл са показанията на съпруга й; преживените от ищцата негативни изживявания, свързани с начина на настъпване на увреждането, както и установения в разпоредбата на чл.52 ЗЗД принцип на справедливостта, съобразно които съдът приема, че за претърпените от ищцата неимуществените вреди следва да се определи обезщетение в размер на сумата от 15 000 лв.

Работодателят носи риска от травматично увреждане на работника дори и при липса на причинна връзка между условията на труда и злополуката – съгласно чл. 200, ал. 2 КТ работодателят отговаря имуществено и когато злополуката е причинена от непреодолима сила, както и когато е настъпила по време на почивка на работника. Затова работодателят не може да бъде изцяло освободен от задължението за обезвреда, освен когато пострадалият е причинил умишлено увреждането – чл. 201, ал. 1 КТ. В случаите, когато пострадалият е допринесъл за увреждането, допускайки груба небрежност (чл. 201, ал. 2 КТ), размерът на обезщетението може да бъде само намален, дори и при положена от работодателя дължима грижа за осигуряване на безопасна работа. Това е така, тъй като отговорността на работодателя по чл. 200 КТ е гаранционно-обезпечителна и има обективен характер, т.е. тя е отговорност за обезщетение, за обезвреда, и не представлява санкция за неправомерно поведение на работодателя /в посочения смисъл – решение № 129 от 19.11.2020 г. по гр. д. № 516/2020 г. на ВКС, III ГО; решение № 290 от 18.11.2015 г. по гр. д. № 15/2015 г. на ВКС, IV ГО; решение № 189 от 17.10.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1446/2019 г., IV ГО, постановени по реда на чл.290 ГПК/.

От страна на ответника не се твърди и установява пострадалата да е причинила умишлено увреждането. При трудовата злополука обезщетението може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за увреждането си, като е допуснал груба небрежност, каквото възражение се поддържа от страна на ответника.

Небрежността в гражданското право е неполагане на дължимата грижа според един абстрактен модел - поведението на определена категория лица /добрия стопанин/ с оглед естеството на дейността и условията за извършването ѝ. Грубата небрежност не се отличава по форма /според субективното отношение към увреждането/, а по степен, тъй като грубата небрежност също е неполагане на грижа, но според различен абстрактен модел - грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия. При трудовата злополука има съпричиняване, когато работникът извършва работата без необходимото старание и внимание и в нарушение технологичните правила и на правилата за безопасност. Това съпричиняване обаче не може да доведе до намаляване на дължимото обезщетение от работодателя. Намаляване на отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допусната груба небрежност - липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност. Съпричиняването при допусната груба небрежност има своите степени, които в съответствие с обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука с оглед на всички конкретни факти и обстоятелства са критериите за намаляване на обезщетението /решение № 291 от 11.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 951/2011 г., IV ГО/.

От страна на ответника не се установи при условията на пълно и главно доказване да е осъществена груба небрежност от страна на пострадалата. Пострадалата е паднала по стълбите, при което е настъпило процесното счупване на ръката. От страна на ответника се твърди, че ищцата не е проявила най-елементарно старание при движение по стълбите да използва парапета за безопасност. По делото от страна на ответника бяха ангажирани гласни доказателства за наличието на множество стълби в

двора на детската градина, който е терасовиден, за наличието на обезопасяване на стълбите – парапет, същевременно – че се е случвало въпреки това обезопасяване и други служители да падат по стълбите в двора. Наличието на обезопасителен парапет и съответно - неговото използване, дори да намалява риска от евентуални инциденти, само по себе си не изключва настъпването им, доколкото внезапното спъване по стълби, последвано от падане, би могло да настъпи въпреки това. Наред с посоченото, по делото не са ангажирани доказателства, които да обуславят извод, че пострадалата в нарушение на правилата за безопасност се е движела по стълбите, без да ползва парапета. Настъпилите спъване и падане сами по себе си не обуславят такъв извод.

По отношение на доводите на ответника във връзка с необходимостта от ползване на специално работно облекло, по делото бяха ангажирани гласни доказателства, че непосредствено след инцидента тя е носела престилка, като по отношение на останалата част от твърдяното от ответника работно облекло – боне и обувки, свидетелите заявяват, че нямат спомен. Съдът намира, че обстоятелството дали пострадалата е била или не с боне, докато се е движела по стълбите, е ирелевантно с оглед механизма на настъпване на инцидента, а по отношение на обувките – по делото не са ангажирани доказателства от една страна, пострадалата да е носела обувки, различни от изискваното работно облекло, и от друга – ако е носела такива, те да са било от такъв вид, че това да се намира в причинна връзка с настъпване на инцидента. По изложените съображения не може да се приеме от страна на пострадалата да е проявена груба небрежност.

С оглед така приетото от съда искът за обезщетение за неимуществени вреди следва да се уважи в пълния му предявен размер.

По разноските:

С оглед изхода на спора в полза на процесуалния представител на ищцата следва да се присъди, на основание чл.38, ал.2 ГПК, сумата от 980 лв. адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна защита, определено по чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – редакцията преди изм. ДВ, бр. 88 от 04.11.2022 г., приложима към датата на сключване на договора за правна защита – 29.04.2022 г.

Ответникът няма право на разноски по делото.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС, на основание чл.78, ал.6 ГПК, сумата от 600 лв. държавна такса и 350 лв. разноски от бюджета на съда.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ....., БУЛСТАТ ..... да заплати на Р. К. А., ЕГН *****, на основание чл.200 КТ, сумата от **15 000** лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, настъпили в причинна връзка с реализирана на 16.09.2021 г. трудова злополука, ведно със законната лихва от 16.09.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ....., БУЛСТАТ ..... да заплати на адв. Я. Д., на основание чл.38, ал.2 ЗА, сумата от **980** лв. адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна

правна защита.

ОСЪЖДА ....., **БУЛСТАТ** ..... да заплати по сметка на СРС, на основание чл.78, ал.6 ГПК, сумата от **600** лв. държавна такса и **350** лв. разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____